

Biraz Hint Biraz İsviçreli Biraz Fransız Bir Osmanlı Hanım Sultanı Ata

– Sami Biber · 25 Şubat 2019

BİRAZ HİNT, BİRAZ İSVİÇRELİ, BİRAZ FRANSIZ BİR OSMANLI HANIM SULTANI - ATATÜRK, MİLLİ MÜCADELE VE CUMHURİYET - 3. BÖLÜM -

Vahdettin amcası Osmanlı tahtına oturalı henüz üç ay olmuştu ki İstanbul'da büyük bir sevinç dalga dalga her yana yayılmış, yıllardır gülmeyi unutmış insanların yüzü gülmeye başlamıştı. Olağanüstü bir şeylerin olduğunu anlıyordu Selma. Anlamasına anlıyordu ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu.

Ortada bir takım laflar dolanıyor, bir şeyler konuşuluyordu. Konuşmalar arasında sık sık İzzet Paşa, Rauf Paşa, Mondros, İngilizler, Amiral Galdorph, Mr. Balfour gibi isimler geçiyordu. Tüm bunları bilse bilse annesi Hatice Sultan bilirdi. Osmanlının en akıllı ve bilgisi annesiydi.

Minik minik adımlarla annesine yaklaştı.

-Valideciğim ! Size bir kaç soru sorabilir miyim?

Hatice Sultan bu sevimli mi sevimli dünya güzeli yumurcağa sevgi ile baktı.

-Elbette. Buyurun. Sizi dinliyorum.

Saraylarda, konaklarda ve kasırlarda hiç bir zaman " Sen " kelimesi kullanılmaz, anne-babalara bile "Siz" diye hitap edilirdi. Anne babalar da evlatlarına bile "Sen " değil "Siz" diye hitap ederlerdi.

-Öncelikle Ahmet İzzet Paşa kim?

-Hımmm. Ahmet İzzet Paşa, Vahdettin Amcamın, dolayısıyla da Devlet-i Aliyenin baş nazırındır. Yani Vahdettin Amcamızdan sonra bu ülkenin en büyük idarecisidir.

-Rauf Paşa Kim? (Rauf Orbay'ı kastediyor)

-Hüseyin Rauf Paşa, Balkan Savaşlarında Hamidiye adlı savaş gemisi ile Yunan keferesine karşı önemli başarılar kazanmış olan kahraman bir Osmanlı Paşasıdır.

-Peki Mondros Mübarekesi ne?

Hatice Sultan kendini tutamadı.Başladı kahaahalarla gülmeye.

-Allah iyiliğini versin. Mübareke ha? Ha ha haaaa. Mübarek midir değil midir zaman gösterecek ya onun aslı mübareke değil, mütarekedir yavrucuğum. Yani silah bırakışması.

-Silahları kim, nereye bırakıyor?

-Yani sevgili kızım ! Artık savaş sona erdi.

Selma Sultan ilk kez kuralları çiğneyerek "Sen " dedi.

-Sahi mi diyorsun? Savaş bitti mi gerçekten de? Biz kazandık değil mi?

Hatice Sultan esefle başını salladı.

-İşte bunu ben de anlamış değilim inci tanem. İzzet Paşanın, gazetelerin ve halkın sevincine bakarsan biz kazandık ama amcam Vahdettin'in suratına bakarsan hiç de kazanmışa benzemiyoruz.

-Niçin? Vahdettin amca sevinmiyor mu?

-Duyduğuma göre barış şartlarını çok ağır bulmuş ama yine de "Şartlar çok ağır ama eski dostumuz İngilizler bize bu ağırlığı hissettirmeyeceklerdir. Buna eminim." Diyormuş. Yani anlayacağınız o bayağı endişeli.

-Ama Vahdettin Amcanın suratı zaten hiç gülmüyor ki. Bir baykuş misali hep gamlı, hep hüzünlü.

Hatice Sultan bozuldu.

-Maamafih pek de haksız sayılmazsınız ama yine de koskoca bir imparatorun " Baykuş " diye bahsetmeniz hiç doğru değil. Zamanında amcam Abdülhamit'e de baykuş demişlerdi. Sonra ona baykuş diyenler birer birer " Ruhundan İstimdat " Şiirleri yazdılar.

Selma asıl konudan uzaklaştıklarını fark etti.

-Peki siz ne düşünüyorsunuz?

-Bana kalırsa evet savaş bitti. Evet artık arslanlarımız ne Yemen çöllerinde yanacak, ne

Allahuekber dağlarında donacak. Bu iyi elbette. Lakin sokakta Ermenilerin, Rumların, Yahudilerin de bayram havasında olduğunu görünce, hatta bazı Rum dükkanlarına Yunan bayraklarının asıldığını gördüğümde bu antlaşmanın pek de hayrımıza olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

-Hımmm. Anladım. Peki Bu anlaşmayı kim imzalamış?

-Devlet-i Aliyye adına Rauf Paşa, düşmanlar adına Amiral Galdorph denen bir kafır... Kut el Amare'de esir edip Heybeliadada tuttuğumuz General Townshend de aracılık etmiş.

-Rauf Paşa bizim aleyhimize bir anlaşma imzalamaz değil mi? Madem ki kahramanmış...

Hatice Sultanın gözleri buğulandı.

-Ah yavrucuğum ahhh. Artık kedilerin aslanları boğduğu bir devirde yaşıyoruz. Rauf Paşaya kalsa elbette imzalamazdı ama devletin savaştık gücü mü kaldı? Başka çaremiz mi var?

-Eee bu durumda?

-Bu durumda antlaşmanın hayrımıza dönmesi için dua etmekten başka çare kalmıyor.

-Demek ki halk boşu boşuna sevineceğine dua etse daha iyi olur öyle değil mi validem?

-Haklısın kızım ama halk, gazetelerin ve İzzet Paşanın beyanlarıyla öylesine bir havaya girdi ki İngiltere Hariciye vekili Balfour bile Türklerdeki bu adeta zafer kazanmış havalarından rahatsız olarak Amiral Galthorp'a "Türkler mütareke koşullarının kendi lehlerinde olduğu iddiasında bulunmaya başladılar. Böyle bir izlenim oluşturulmasına fırsat vermemeliyiz. Mısır ve Hindistan'daki Müslüman uyruklarımızın, Türklerin kesinlikle yenilgiye uğratıldıklarını anlamaları gerekmektedir. Bu Pan İslamizm ve Pan Turanizme ve İslam'ın genellikle siyasal maksatlar için kullanılmasına öldürücü bir darbe indirecektir." Diye mesaj göndermiş.

Hatice Sultan, minicik bir kız çocuğunun tüm bunları anlayıp anlamadığından emin değildi ama yine de en azından endişelerini birilerine anlatarak içini boşalttığı için uzun uzun izahatlar yapıyordu.

Selma elbette Pan İslamizm, Pan Turanizm nedir anlamamıştı. Onun akli başka yerdeydi. Tekrar sordu:

-Bir daha savaş olmaz değil mi?

-İnşallah kızım...İnşallah...

-Olursa da Kemal Paşa ile Enver Paşa el ele verip Trablusgarp'ı ve Çanakkale'yi kurtardıkları gibi yine memleketi kurtarırlar değil mi?

Hatice Sultan şaşkınlıkla baktı minik kızının yüzüne. Neler de biliyordu bu ufacık yumurcak. Biliyordu bilmesine ya yanlış bildikleri.

-Çanakkale tamam da Trablusgarp'ı kurtaramadılar maalesef. Gittiler, savaştılar ama Trablusgarp elimizden çıktı. Orası artık bir Osmanlı toprağı değil. Hem neden sadece Enver ve Kemal Paşa diyorsunuz? Bir başka paşa daha yok muydu Trablusgarp'ta ?

Selma'nın yanakları al al oldu utancından. Öyle ya dayısı,yani Hatice Sultan'ın kardeşi Osman Fuad Paşa da Trablusgarp'a gidip İtalyanlarla savaşmıştı. Enver ve Mustafa Kemal Paşalar bir yolunu bulup geri dönerlerken dayısı Osman Fuad Paşa yaralanmış, gazi olmuş, İtalyanlara esir düşmüştü ve halen esir olarak Napoli'de bulunuyordu. (1919 Ekiminde serbest bırakıldı ve İstanbul'a döndü.)

- Aaaa. Çok haklısınız muhterem validem. Dayım şehzade Osman Fuad Efendi de Trablusgarp'a gitmişti.

Hatice Sultan biraz sertçe cevap verdi:

-Şehzade Osman Fuad Efendi değil. Osman Fuad Paşa...Biliyorsun o " Şehzade" unvanını hiç sevmez ve kullanmaz. Kendisine " Paşa " Denmesini ister.

Selma başını eğdiği anda Hatice Sultan devam etti.

- Hem o Enver denen alçağın vatani değil kendi canını kurtarmaktan başka bir amacı olmadığı belli oldu artık.

Selma Sultan şaşırmişti. Osmanlı Sarayında tüm hanım sultanların aşık oldukları üç paşa vardı: Birincisi, annesinin eski aşkı Gazi Osman Paşa'nın oğlu Kemalettin Paşa. Onu maalesef Hamit Amcasının kızı Naim kapmıştı. İkincisi Anafartalar Kahramanı olarak ünü tüm memleketi olduğu gibi sarayı da kaplamış olan Mustafa Kemal Paşa... Onu kapan yoktu henüz.Üçüncüsü Sultan Abdülmecit'in oğullarından Şehzade Süleyman'ın kızı ile evlenip "Saray Helvası " olan Enver Paşa...Onu da Naciye Sultan kapmıştı. (Sultan Abdülmecit'in oğlu Şehzade Süleyman'ın kızı Naciye...) Hanım sultanların hepsinin hayran olduğu Enver Paşa'ya "Alçak" diyordu annesi.

Selma güldü. Herkesin "Saray Damadı " Dediği Enver Paşaya o "Saray Helvası" derdi için için... Canı o anda İzmit'in meşhur saray helvasını çekmişti ama şimdi sırası değildi.

-Niye öyle dediniz ki valideciğim? Enver Paşanın başına bir şey mi geldi?

-Geldi mi gelmedi mi, gelir mi bilmem ama O, Talat ve Cemal Paşa...Üçü de bir Alman savaş gemisi ile yurt dışına kaçmışlar.(2-3 Kasım 1918)

-Peki Mustafa Kemal Paşa?

-Yani senin Altın Gülün?

Selma kıpkırmızı oldu. Annesi nereden biliyordu ki ona "Altın Gül " dediğini.

Hatice Sultan tebessüm etti.

-Sana kaç kez büyük dedemiz Yavuz Sultan Selim'in " İki kişinin bildiği bir şey sır değildir" Sözünü hatırlatmadım mı? "Bu sarayda sır diye bir şey yoktur." Demedim mi? Neyse...Senin Altın gülün de Adana'dan yola çıkmış duyduğuma göre. Yakında Konstantiniyye'de (İstanbul) olacakmış.

Devam edecek.

RESİMLER

- 1- Mondros Ateşkes Antlaşmasının imzalanması
- 2-Rauf Orbay
- 3- Amiral Galdhorp
- 4-Sadrazam Ahmet İzzet Paşa
- 5- Trablusgarp kahramanı Şehzade Osman Fuad Paşa.